

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

IMAGE BY HANİED NAWAZ - PIXELDESTINY.COM

SAYI : 20

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

AĞUSTOS 2007

C O S M I C E N C O U N T E R

KIYAMET KRİSTALLERİ - 19

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BEŞİNCİ KISIM

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

“Sence yuttular mı?” diye sordu Roxanne. Hangarın üstündeki platformdan aşağıdaki havaya uçurulmuş araçların arasına girmeye çalışan yüce-kanları izliyorlardı. Birkaç tanesi onların olduğu yöne doğru baktıkları anda iki kadın geriye çekilip saklandı.

“Tabii ki,” diyerek gülümsedi kadın. Köşeden sürünerek platform çıkışına doğru ilerlemeye başladı. “Ne yaptığımızı anlayacaklarını sanmam.”

A-92 denilen araç bir amerikan futbol topu biçimindeydi, ancak altı düzdü.

Uzunlama gövdesinin üzerinde ana kokpitin bulunduğu kısımdaki oval kısım hariç başka camı yoktu. Hem bir taşıyıcı, hem de ani saldırı için ideal duran A-92’nin arkasındaki uzun enerji motorları Seetrin’in söylediğine göre ısıyla çalışmıyorlardı.

Diğerlerini alevlere boğmadan önce Roxanne ve Seetrin içlerinden birine binip onu ufak hangarlardan birine sokmuşlar, ardından onun görünmezlik jeneratörünü aktif hâle getirmişlerdi. Böylece hem gözlerden, hem de tarayıcılardan korkmaları gerekmeyecekti. Seetrin güvenceye aldıkları araca “Ateş-Yıldızı,” adını vermişti.

“Kaçış için kullanacağız.”

Roxanne’in, Loxrain’dan aldığı kart çok fazla işe yarıyordu. Çünkü hangardan içeri girmeleri başka türlü imkânsızdı. Her şeyi tamamladıklarında kapıyı yine kartla kapatmışlar, sonra Roxanne odaklanarak Seetrin’in söylediğini yapmaya çalışmıyordu.

Seetrin, araçları ateşe verirken Roxanne’e özellikle grimasi gövdelerinin alt kısımlarında bulunan geniş kara tabakayı yakmasını söylemişti. Roxanne ona nedenini sorunca da hiç vakit kaybetmeden hızla cevap vermişti.

“Bu araçların ivmelendikleri hızlar o kadar yüksektir ki; ne insan ne de yücekan bedeni normalde dayanamaz. İşte ses hızını katlayarak giden araçlarda atalet sönmüleyiciler bulunur.”

“Nedir onlar?”

“Mesela bana uçakla kaza yaptığınızı anlatmıştın. Normalde düştüğünüz zaman ölmeniz gerekirdi. Ancak işte bu atalet sönmüleyiciler yüksek hızları, ani duruşları içindeki yolcunun minimum düzeyde hissetmesi için genel titreşimleri sönmüler.”

“Anladım da onları yakmamın asıl sebebi ne?”

“Atalet sönmüleyiciler A-92’lerde gövdeye bağlıdır. Kontrol sistemleri değiştirilebilse bile AS’ler olmadan asla uçamazlar. İntihar olur. Onun çıktığı hızlarda yüzünün kasları gözlerinden itibaren parçalanmaya başlar, dudaklarının çöker, bedenindeki kaslar o kadar şiddetli hızlara dayanamaz.”

“Tamam, tamam anladım. Bir daha yemek yiyemeyeceğim senin yüzünden,” diye araya girmişti genç kadın. O sahnelelerin nasıl olabileceğini aklına getirmemeye çalışıyordu hâlâ. Diğer bütün araçları ateşe verdikten sonra hemen merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı. Roxanne bir an yakalandıklarını düşünmüştü. Zira yirmi tane asker aniden çalmaya başlayan alarmlar sebebiyle başlarına üşüşmüşlerdi. Seetrin

yanına gelip onu köşeye çekince parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yapmıştı. Askerler Roxanne’i şaşkına düşürdükten sonra, sanki onları hiç fark etmemişler gibi yanlarından geçip gitmişlerdi. Yani Roxanne ve Seetrin bir anda görünmez olmuşlardı.

Seetrin, Roxanne’e göz kırpmıştı. Sessizce “Çıplak göze görünmeyiz. Ben bir ilizyonistim,” diye fısıldamıştı. “Yani zihinleri karıştırabiliyorum. Fiziksel varlığımız tabii ki sensorlarda görünecektir, ancak zihinlerinde onlara görünmüyoruz, bilmem anlatabildim mi?”

“O zaman buradan lideri rahatça kaçırabileceğiz.”

“Pek sayılmaz,” diyerek gülmüştü Seetrin. “Bu zihinleri bulandırma herkese işlemez. Ama plan yapmadan önce bir süreliğine saklanabileceğimiz bir yer biliyorum.”

Roxanne saklanmaya gerek olmadığını, maskeyi takıp kentte istediği gibi dolaşabileceğini ona anlatınca, yaşlı kadın bunu yapmaması konusunda onu uyarıyordu.

“Neden ama? Böylece Rumarru liderine çabucak ulaşabiliriz.”

“Maskeyi taktığında aynı zamanda yerimizi tespit edebilecekleri iletişim sinyali de göndermiş olacaksın. Daha önce işe yarayabilir, ama imparator ve diğer Lkeithler de buradayken yaparsan yerimizi hemen bulurlar.”

Birlikte birkaç tane yüce-kan askerini haklayınca, onları kimsenin bulmaması için başka bir hapishanedeki ufak bir hücreye koydular. Roxanne kentte bu kadar çok hücre olmasına gerçekten şaşırdığı zamansa, Seetrin buradaki köle sayısının çok fazla olduğunu, esirlerin bazen kentin içinde başka bir yere transfer edilirlerken kullanılan hücreler olduğunu anlatmıştı.

Onun şehir hakkındaki bilgi dağarcığı o kadar genişti ki; her geçen dakika Roxanne’i daha da çok şaşırtıyordu. Bir ara daire biçiminde büyük bir alanın üstündeki platformdan aşağı baktıklarında onlarca buharlı kara makine arasında gezinen yarı çıplak insanları gördüler. Bir çeşit hidrolik silindirlerin yapıldığı fabrikaydı burası. Kentin alt kısımlarında şu ana kadarki en berbat yerd.

“Bunlar tahmin ettiğim kişiler mi?” diye sordu Roxanne.

Çalışan grubun ötesinde yüksekte duran beyazlar içindeki bir adam, iki yanındaki askerlerle birlikte çevredeki insanlara göz gezdiriyorlardı. Şamanın avını kalabalık içinde hırsla arayan bir atmaca misali bakışları, sadece bellerinin altı örtülü, monoton bir biçimde makinelere metal taşıyan insanların üzerindeydi. Sanki içlerinden birinin özellikle hata yapmasını bekliyordu.

“Evet, bir şaman ve iki hrass, kölelerin çok daha iyi bir verimle çalışmalarını sağlıyorlar. Kendi iradeleri ellerinden alındığı için”-Seetrin vücutları isten kararmış insanların başlarındaki metal aygıtları işaret etti- “çalışmaları da zor oluyor. Zihin dengeleyiciler iyi çalışmıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Normalde insanın iradesini elinden alıp sadece söyleneni yapması için tasarlanmıştı. Lakin uzun süre kullanılıncı kişinin benliğini silebiliyor. Bu da bozuk mal anlamına geliyor. Zihni bozulan insanlar döküm bölümünde yakılıyor, hem de canlı canlı.”

“Bu korkunç,” dedi Roxanne. Bunun düşüncesi bile onu iliklerine kadar sarsıp üzerinden serin bir rüzgâr geçirmişçesine tüylerini ürpertti. Yarı hırs yarı dehşet hissiyle

korkuluğu avucuyla sıkıca kavradı.
“Hadi gidelim, Roxanne. Daha fazla vakit kaybetmememiz gerekiyor.”

*

Des-Akl Altın Yaprak’a gidebilmek için bir A-92 kullanmak zorundaydı.

Rkahan yalan söylememişti, aynı teknoloji olduğu için taramacılarıyla gerçekten istediği anda insanların şehrini bulabilecek durumdaydı.

Yine de elinde bir A-92 yokken yapabileceği pek bir şeyi yoktu Des-Akl’ın. Bu araçlar yeni yapılmaya başlandığından Rkahan’ın istediğinin aksine başka şehirlerde de bulunmuyordu. Sadece buradaki fabrikalarda üretilebiliyordu.

Yeni bir seri imalata geçilmişti, ancak ilk prototip üç gün olmasına rağmen hâlâ ortalarda görünmüyordu. Artık fark etmezdi. Des-Akl son derece sabırlıydı.

Aracın tamamlanmasını bekleyecek ve kardeşinin peşine düşecekti.

*

Alfa sektörüne inen bölgenin yüksek miktarlarda radyoaktif madde içerdiğini öğrenmişlerdi şehrin terminallerinden birinden. Yaşlı kadın ise bu ışınlara maruz kalmadan oradan nasıl geçebileceklerini araştırıyordu.

Bu sırada Roxanne kente geldiğinden beri gördüğü en garip yer olan odanın içinde kalmış, onun yeni alternatif yollar bulmasını beklemişti. Burası Seetrin’in anlattığına göre Kontes Ferhora’nın takıntılarının biriydi. Tamamen insan mobilyaları ve eşyalarıyla dizayn edilmiş bir yatak odasıydı. Tavandan sarkan bir ampulle aydınlatılmış odanın içinde uzun çift kişilik bir yatak, boş bir elbise dolabı, üzerinde makyaj malzemeleri bulunan bir komodin, onun önünde bir sandalye, yatağın yanındaki sehpanın üstünde de bir yatak lambası vardı.

Roxanne dışarıdaki konsollar, güvenlik noktaları ve hrasslarla dolu ürkütücü metal koridorlardan, bu ahşaptan yapılmış odaya ilk adımını attığı zaman farklı bir dünyaya girdiğini sanmıştı. Seetrin onu burada bırakmış ve Rumarru lide-rine ulaşmanın yollarını arıyordu. Söylediğine göre burası tamamen güvenliydi.

Kontes’in özel odasıydı ve kadın buraya çok uzun zamandır uğramıyordu. Zaten herhangi bir yüce-kanın gelmesi de söz konusu olamazdı.

Ancak Roxanne böyle eli kolu bağlı oturmak istemediğinden yardım etmek için onunla gelmeyi teklif etmiş, Seetrin ise ona ayak bağı olmaması gerektiğini ve tek başına çok daha hızlı halledebileceğini kibar bir dille izah etmişti. Odadan çıktığı zaman çok uzun süreler boyunca geri gelmiyordu. Tekrar ortaya çıktığı kısa zamanlarda da ona çeşitli erzaklar getiriyor, birlikte yedikten sonra ise tekrar kayboluyordu. Genelde bulunduğu şeyler hep rok etiydi. Genç kadın bundan pek şikâyetçi değildi, çünkü et hem çok lezzetliydi, hem de tatmin edici sulu bir tadı vardı.

Buradan bir an önce kurtulma düşüncesi her geçen dakika daha fazla ağırlık bindiriyordu omuzlarına. Orada kaldıkları üç dört günlük süre boyunca Seetrin’in sadece bir kere uyduğunu görmüştü. Gösterdiği yaşa rağmen enerjisi tükenmek bilmiyordu. Roxanne başka zamanlarda onun nerede neler yaptığını hiç bilmiyordu, ama kafasını verecek bir şeyler buldu. Seetrin uzakta olduğu zaman onunla telepati kurarak iletişim kurmaya çalışıyordu. Şu ana kadar herhangi bir şekilde konuşmayı başaramamıştı.

Seetrin ise “Telepati iki kişi de konsantre olduğu zaman işe yarar,” demişti.

“Tek kişinin diğeriyle konuşması için bu konuda çok iyi olması lazım.”

Roxanne ise çalışmalarını yılmadan sürdürdü. Bir kere gerçekten odaklandığında kendisini kadının gözlerinden bakarken buldu. Ancak sadece on saniye boyuncaydı, yine de gerçekten inanılmaz bir başarı duygusu sarmıştı benliğini. Seetrin onda gerçek bir akıl hocası izlenimi bırakıyordu. Daha önce Aello bu görevi yerine getirirken Roxanne’e karşı soğuk davranmaya çalışıyordu. Zaten kadın eğitime devam ettiği zamanlarda ona dostça davranan tek kişi Syren’di. Seetrin ise Aello’nun tam tersine kadına daha önce neredeyse kimseden görmediği bir yakınlıkla yaklaşmıştı. Roxanne böyle bir şeye alışık olmadığı gibi hazır da değildi. Ancak onu bir nevi arkadaşı olarak görmeye başlamıştı. Arpiya Syren’dan sonra bu zamandaki en yakın olduğu kişilerden biriydi.

Ayrıca Seetrin’in müthiş algı gücünün getirdiği çok değişik yetenekleri, genç kadın için ilham kaynağı olmuştu. Mesela Roxanne’in duyamadığı şeyleri duyuyor (bir keresinde elli metre aşağıdaki iki nöbetçinin konuşmasını dinleyebilmiş, herhangi bir engele uğramadan geçirmişti onu), göremediği şeyleri fark ediyor ve her an tetikteymiş gibi hiçbir şeyin olduğuna veya olmadığına şaşırıyordu. Roxanne için biraz da sinir bozucuydu aslında. Zira her dediği doğru çıkmıştı. Zaten her şey bununla kalmıyordu. Yaşlı kadın bir ara insanlardan birinin Altın Yaprak’a ihanet ettiği yolunda bir istihbarat bulduğunu söylemişti, ancak o kişinin kim olduğunu ve kime, neden ihanet ettiğini bir türlü öğrenememişti. Roxanne, onun kim olabileceğini düşünerek geçirmişti telepatiden artan zamanını.

Seetrin uzun uğraşlardan sonra nihayet iyi bir haberle gelmişti. Son günün ortalarında elinde bir kutu ilaçla içeri girdi. “Hadi Roxanne! Artık gitmemiz gerekiyor,” dedi ondan beklenmeyecek bir şevkle tebessüm ederek.

Genç kadın yeni uyanmıştı aslında, ancak onu duyup ayaklandı hemen.

“Nasıl gidiyoruz? Radyasyondan nasıl kurtulacağız?”

Yaşlı kadın ilaçlı kutuyu sallarken “Anti-radyasyon hapları, her biri üç saat etkilidir. Bir askeri konuşturmak zorunda kaldım,” diye yanıtladı.

“Hepsi bu mu? O kadar zaman bunlar için mi uğraştın?”

“Aslında ilk başta yanlış iz üzerindeydim. Yani oraya gitmek için alternatif yollar arıyordum. İmparator buraya geldiğinden beri askerler daha çok diken üstündeler, koridorlar yüce-kanlardan da geçilmiyordu. Ancak sonra başka yol olmadığını fark ettim. İlaçları almakta da zorlandım. Orada bir Lkeith bekliyordu, son iki gündür. Yani onu atlatmakta zorlandım.”

“Neden?” diye sordu Roxanne şaşkınca.

Yaşlı kadın birlikte koridora çıkana kadar cevap vermedi. İlerlemeye başladıkları zaman ise etrafını Roxanne’in disruptörülle kollayarak sessizce anlatmaya devam etti.

“Lkeithler aslında-nasıl açıklasam sana. İmparatorun bir tes-tinin ürünüdürler.

Her türlü zihin saldırısına karşı tamamen bağışıklıkları vardır. Aslında Lkeithler, İmparatorun Rumarrulara yaptığı deneyler sonucunda ortaya çıktılar. Özlerinde Rumarru’ydular.”

“Ben- anlamıyorum?”

“Kristal genleri hakkında neler biliyorsun?” diye sordu Seetrin ona beklentiyle bakarak.

“Kon-Kontes’in anlattığı kadarını. Genler, kristal ile aktif hâle geliyor, böylece yeteneklerimizi kullanabiliyoruz, değil mi?”

“Doğru. İşte Rumarruların neredeyse hepsinde bu genlerden özellikle bir tanesi var, yani müthiş bir fiziksel güç ortaya çıkaran gen. Kara madalyonun gücü.

İmparatorun “Arındırıcı” diye bir makinesi var. Yakaladığı gene sahip Rumarruları bu alete sokuyor ve sonra onları kara madalyon ile güçlendiriyor, LKeith hâline geliyorlar.”

“İyi de Rumarrular neden onun için çalışıyorlar ki o zaman? Yani düşman değiller mi?” diye sordu genç kadın bariz bir şeyi ima ederek.

“Kendilerinde olmuyorlar. Bu arındırıcı dediğimiz makine, bir çeşit beyin sinyalleriyle denekin anılarıyla oynuyor, kişinin karakterini, düşünce yapısını tamamen değiştiriyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama Rkahan bunu bir şekilde yaptırmış. Teknolojisi bizim anlayamayacağımız bir boyutta şimdilik. Onları bu şekilde tamamen kontrolünde olan köleleri hâline getiriyor.”

Roxanne şu ana kadar sormadığı önemli bir ayrıntıyı hatırlamıştı işte. Nasıl oldu da bunu unutturdu?

“Yani Kultarin’e de olan bu muydu?”

“Tam olarak değil,” diye cevap verdi Seetrin. “Yani bana anlattığın kadarıyla Kultarin hâlâ diğer özel yeteneklerini de kullanabiliyor ve saldırılara karşı bağımsızlığı yok. Gerçek LKeithlerin fiziksel güçten başka özel yetenekleri yoktur ve zihinsel saldırılara karşı bağımsızdırlar. Ama Kultarin’in Rkahan için çalışma nedenini soruyorsan, cevabım evet. Rkahan’ın deyimiyle arındırılmış bir köle oldu.”

“Peki, onu eski hâline getirmenin bir yolu yok mu?” diye sordu Roxanne umutla.

“Varsa bile ben hiç duymadım. Ama gerçekten varsa onu bulabilecek tek kişi sensin. Bir şekilde sana karşı hâlâ güçlü duygular besliyor Kultarin. Ya da şimdi ki adıyla Des-Akl. Normalde bu duygulardan arındırılmış olması lazımdı. Türünün eşsiz örneği, aynı senin gibi.”

“Onun adı Kultarin,” dedi Roxanne kendi kendine. “O benim kardeşim.”

“Biliyorum, seni kızdırmak niyetinde değildim. Belki Rumarrular bu konuda sana yardım edebilirler. Bir zamanlar LKeith’e dönüştürülen birini kurtarmışlardı, nasıl olduğunu bilmiyorum ne yazık ki.”

Roxanne bu kurtarma görevinden en azından eline bir şeyler geçebileceğini gördüğü için biraz umutlanmıştı. Yine de kendisini bu düşüncelere fazla kaptırmak istemiyordu. Her zaman sağduyu onun güçlü bir yanı olmuştu. Bunu yitirmenin sırası değildi zaten.

*

“Burası cehennem kadar sıcak,” diye söylendi Roxanne.

“Radyasyonlu bölge değil mi?”

Seetrin konuşmaya çalıştığında zorlukla soluk alıyordu. Fakat yine de cümlesi anlaşılır biçimdeydi.

“Evet, hapları içmeseydik, burada ölmüştük.”

İlerledikleri köprü daire biçiminde devasa pit alanının üstünden geçiyordu.

Yine aynı muazzamlıktaki derin reaktör havuzlarının içlerinden mavimsi ışıklar kamaştırdı Roxanne’in gözlerini. Bir an suyun üstünde bir kıvılcım oluşup ona bir silah görüntüsünü gösterdi, lakin daha sonra bunu hayal ettiğini ve sadece bir

yanılısama olduğunu düşündü. Belki de kendi deyimiyle “cehennem sıcaklığı” beynine oyunlar oynuyordu. Zaten kontrol merkezi kısmındaki panellerin önleri de boştu. Burada olduklarını kimse bilemezdi.

“Bu çılgınlık- burada buharlaşacağız.”

“Fark edilmeden geçmenin tek yolu buydu. Nükleer reaksiyon olurken reaktöre girilmez,” diye karşılık verdi yaşlı kadın. Ancak sıcaklık onu da rahatsız ediyordu anlaşılan, çünkü bir süreliğine soluklanmak için durdu.

“Belki biz de bu uyarıya uymalıydık ha ne dersin?” diye önerdi Roxanne sabırsızlıkla.

“Zırhının vücut sıcaklığını ayarlaması gerekiyordu.”

Genç kadın hiç düşünmeden yanıtladı.

“Sanırım, bunu yapan kişiler sıcaklık deyince cehennem alevinden bahsetmiyorlardı.”

Roxanne her hareketlerinde sürekli sallanan, dengesiz ve tavana tutturulmuş zincirlere bağlı metal köprüden ilerlemek için deyim yerindeyse can çekişiyordu.

Yine de emekleyerek geçmelerinin bir avantajı vardı; böylece çevresindeki aşırı yüksek sıcaklıktaki su buharından gelen nemin ayaklarını kaydırmasını engellemiş oldu. Fakat daha ne kadar gitmesi gerektiğine baktığında, yaklaşık iki kilometresi olduğunu (yani yolun yarısı tamamlanmıştı) ve buradan yarım saatte ancak çıkabileceklerini anladı.

Bütün bu olumsuz şartlara rağmen umutluydu, bir şekilde kurtulacaklarını hissediyordu. Seetrin tuttuğunu koparan cinsten bir kadındı. Onunla giderek daha fazla yakınlaştığını içten içe biliyordu.

Tekrar ilerlemeye başladıklarında ortamın kötü şartlarını bir anlığına unutmak için konuştu Roxanne.

“Şehrin bütün enerjisi buradan sağlanıyor olmalı.”

“Evet, daha fazlası, sadece kentin değil. Yüce-kanların yürüttüğü her şeyin enerjisi bu reaktörlerden geliyor.”

“Yani nükleer enerji mi? Ben yüce-kanların teknolojilerinin daha üstün olduğunu sanıyordum,” dedi Roxanne küçümser bir edayla.

“Hani sana Rkahan’ın dünyada sadece dünya dilleriyle konuşulması gerektiğini söylediğini anlatmıştım ya, bu da onun gibi bir şey aslında. Rkahan teknolojilerinin, insanların eline geçmesini istemiyor. Dünyada sadece buraya ait teknolojileri kullanıyor. Çalınma riski çok büyük. Zaten bir çoğunu asiler olarak çalmıştık. Yoksa gezegenimizde müthiş enerji kaynağı üretebilecek teknolojilerimiz mevcuttur. Aynı kültürümüz ve dilimiz gibi bunları da insanlara vermiyor.”

Roxanne, Kultarin’le konuşmasını hatırladı. Phoenix 99 adlı uçağın teknolojisini yüce-kanlardan çaldıklarını anlatmıştı. Genç kadın düşüncelere dalmış hâldeyken Seetrin’in konuşmaya devam ettiğini zar zor da olsa anlayabildi.

“-hem kentin hem de Yıldız Kalkanlarının enerjisi buradan elde ediliyor. Yine de bu kadar büyük enerji kaynağı gezegeninizde yeni sayılır. Güçlendirilmiş reaksiyon.”

Roxanne yola devam ederken Yıldız Kalkanlarının ne olduğunu sormak istedi, ancak nefesini buna harcayamadan, önünde emekleyen Seetrin onun zihnini okumuş gibi anlatmaya başladı.

“Yıldız Kalkanları bir yıldızdan gelen radyoaktif ışınların, mikrodalgaların ve siz insanların daha adını bile bilmediğiniz kozmik zararlı ışınların geçmesini engeller.

Kiljoonlular olarak birçok gezegeni yaşamaya uygun hâle getirirken kullandığımız araçlardan sadece biridir. Muazzam enerji ve hesaplamalar gerektirir. Burada dünyanın yörünge-

sinde toplam otuz altı tane ayrı uydu bulunuyor. Bunların doğru koordinatlarda yörengeye konumlandırılmasıyla Yıldız Kalkanları açıldı. Böylece Büyük Savaşın sonra zarar gören doğal koruyucunuzun yerini aldı.”

*

Sonunda reaktörün çıkış kapısına geldikleri zaman Roxanne içerde buharlaşıp uçmadığına şaşırıyordu. Zaten kapının en başta açılmaması sinirlerini iyice germişti. Genç kadın silahını çıkardı ve metal kapıyı uçurdu. Neyse ki distruptör sessizdi, alarmları çalıştırmamıştı.

Seetrin bileğindeki ekrana, yani terminallerin birinden yüklediği üç boyutlu şematik resme bakarak onları ilerletirken Roxanne silahla önden yürüyordu.

Buraya kadar gelmişken vazgeçecek değillerdi ve alt tarafı birkaç yüce-kan askerin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

“Sence lider hâlâ yaşıyor mu?”

Seetrin ona bakmadan sadece başını sallayarak yanıtladı.

“Tamam da, İmparator onu bizden önce gördüyse, boşuna geldik. Üç, dört gün geçti,” diye ekledi Roxanne onun sessizliğinden rahatsız olarak.

“İmparator, Castalionuna geri döndü. Kayıtlardan inceledim,” dedi Seetrin.

“Sanırım şu an arkadaşını sorguluyor.”

“Arka- Hamilton’ı mı?” diye sordu Roxanne şok içerisinde.

“Endişelenme o hâlâ iyi durumda. İmparatorun ona zarar vereceğini sanmam.”

“Nerden biliyorsun?”

Seetrin ilk kez bakışlarını ona çevirdiğinde işaret parmağıyla iki kez şakağına dokundu.

Roxanne tam başka bir şey söyleyecekti ki; yaşlı kadının gözlerinin korkuyla kocaman açıldığını ve onun arkasına doğru odaklandığını fark etti.

Döner dönmez distruptör üç kez ateşlendi, namludan fırlayan kızıl ışınlar bulundukları için seviye koridoru yaşam desteği sistem merkezindeki iki hrassı geriye doğru uçurdu. Askerlerin düşerken çarptığı bir üçüncüsü ise yerden nihayet kalkabildiğinde Roxanne geniş adımlar atarak onun önüne dikilmiş distruptörünü kafasına doğrultmuştu bile. Fazla düşünme gereği duymadan tüfegine hamle etmeye çalışan yüce-kanı vurdu.

Neden sonra ensesinde bir ürperti hissettiğinde koridorun arka kısmında beyazlar içinde birini gördü. Seetrin de kendisine daha yakın olan kadına doğru döndüğünde, şaman onlara doğru zarif adımlarla ilerlemeye başladı.

Roxanne onun şaman olduğunu anlayınca distruptörü istem-sizce elinden fırlayıp birkaç metre öteye düştü. Şamanın nefretle kazanmış genç çizgileriyle yüzüne bir tebessüm ifadesi kazanmıştı.

Hemen sonra Roxanne beyninde bir acının sinyallerini algılar gibi oldu. Daha önce başına gelen şeyin tekrar olacağını biliyordu. Ancak hiçbir şey olmadan Seetrin’in Nesyst gücüyle şamanı geriye uçurduğunu fark etti. Bez bir bebek gibi yerinden fırlayan kadının sırtı duvara çarparken aynı zamanda öfkeyle kükredi.

“Seni pislik ölümlü!”

“Kes sesini!” diye bağırdı Seetrin. Onun emriyle şaman hemen sustu, lakin kadın yerdeyken parçacık hızlandırıcısını çıkararak Seetrin’e nişan aldı.

Roxanne onun tetiği çekmek üzere olduğunu sezdiğinde kalbinde oluşan duygu yükünü serbest bıraktı. Parçacık Hızlan-

dırıcı birden alevlere gömüldü.

Şaman canının acısıyla onu elinden düşürmek zorunda kaldı. Distruptör yerden emir verilmişçesine havalandı ve Seetrin’in eline uçtu. Onu alır almaz, can acısıyla yerde sürünerek geriye çekilmeye çabalayan şamanı göğsünden vurdu.

Kadının hareketi bir anda kesildi ve vücudu çapraz bir hâlde öylece kaldı.

Sarımsı gözleri kapanmadan önce “Yuthar hepinizi lanetleyecek,” dedi ve başı yattığı yerde yana doğru eğildi. Donuk gözleri terk edilmiş bir evin pencereleri gibi iç karartıcıydı. Roxanne adrenalinin vücudunda arttığını anlamıştı. Ancak konuşmadan önce bir şeyi gördü. Daha önce hiç fark etmemişti. Distruptörle vurulan hiç kimsenin vücudunda herhangi bir iz görünmüyordu. Sanki öylece kalakalmışlar gibi duruyorlardı.

“Hadi gidelim! Fazla vaktimiz kalmadı,” dedi genç kadın.

Seetrin “Bu sadece bir devriyeydi, bizi aramıyorlardı,” diye karşılık verdi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” dedi Roxanne bıkkınlıkla. Onun böyle şeyleri bilebilmesi işlerine yarasa bile bundan hiç hoşlanmıyordu. “Hem öyle olsa bile bizi burada gördüklerinde haber vermişlerdir.”

Seetrin distruptörü ona uzattıktan sonra “Zannetmiyorum. Bizi bekleselerdi, bu kadar kolay kurtulamazdık. Yine de kendimizi sağlama alıp acele edelim,” diye cevap verdi.

“Bu Chaomru tam olarak nerede?”

“Bu sektörün ikinci seviyesinde, maksimum güvenli duranlık podunda hapsedilmiş durumda,”

Roxanne duyduğundan tam emin olamadı.

“Durağanlık neyi?”

“Bir çeşit saklama tüpüdür. Onun içindeyken yeterli enerjiyle hücrelerinin yapısı değişmiyor. Bir insan bile onunla bin yıl yaşayabilir. Ama tamamen sabit olarak sadece tüpün içinde kalıyorsun ve uyandırılmayı bekliyorsun. Rkahan’ın özel tutsaklarına yaptığı bir- nasıl desem ayrıcalık.”

Roxanne yaşlı kadına arkasını dönmeden önce “Haydi çabuk olmalıyız!” dedi.

*

“Yuthar hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Roxanne, şu an yüzlerce insan kölenin çalıştırıldığı başka bir fabrikanın üstünden ilerliyorlardı.

Seetrin bakışlarıyla ona sanki “Bu kadar bariz bir şeyi bilmemen için aptal olman gerekir,” diyordu.

Onun gözlerinden rahatsız olan Roxanne “Yani sizin Tanrınız olduğunu biliyorum,” diye ekledi.

“Sizde nasıl Tanrı kelimesi varsa bizdeki Yuthar o anlama geliyor. Yani Yuthar bizim dilimizde Tanrı demek.”

“Sizlerde de Tanrı inancı olması biraz garip geliyor,” dedi Roxanne.

Kenarlarından uçarak geçen, sayıları yüzü bulan taşıyıcı kutular, kentin başka bir bölümünden gelen işlenmiş parçaları bu fabrikaya taşıyorlardı. Bir nevi montaj kısmıydı burası. Ancak ne ürettikleri buradan karıncalar gibi görünen insanlar arasında seçilemiyordu. Genç kadın bir yandan da bulundukları uzun köprünün kenarından geçen bu hovboxları izliyordu.

“Neden? Yuthar hepimizin içinde olan bir duygudur aslında. Yaratılmış olma hissi yani. Ancak sizler bizim gibi bilmiyorsunuz Tanrı’yı. Yuthar bizim gezegenimize satranı getirirken aynı zamanda bu kristalleri verdi. Bir gün döneceğini

vaat etti bizlere.

Kristallerde aslında Yuthar'ın tanrısal güçleri vardır. Evrenin en büyük sekiz gücü, zaten biraz da bu yüzden Rkahan onları arıyor ya."

"Nasıl yani?"

"Onları kullanabilmeyi öğrendiği zaman Tanrı olabileceğini zannediyor. Yuthar'ın bütün güçlerini elde ederse ölümsüz olacak kendisine göre," diye yanıtladı yaşlı kadın.

"Tabii kendisini kandırıyor," dedi Roxanne kendinden emin bir edayla.

"Aslında kimse tam olarak emin olamaz," diye karşılık verdi yaşlı kadın.

Roxanne yürümeyi kesip şaşkınlıkla ona baktı. Ancak onun garipseyen bakışına aldırmayan Seetrin devam etti konuşmaya. "Yani böyle bir efsane zaten var. Kiljhoon'da binlerce yıldır kulaktan kulağa anlatılarak geçer. Yuthar'ın canlılar arasında yürüdüğü zamanlardan kalmadır. Efsaneye göre sekiz güç bir araya geldiği zaman, onları kontrol edebilen kişi canlılar arasında muazzam güce sahip olacaktır. Kızıl kristal yani sendeki önce ateşi yaratabilecek, ondan sonra da yıldızları oluşturabilecek güce eriştirecek. Mavi kristal, önce

molekülleri, atomları kontrol edebilecek, ondan sonra da yaratabilecek güce, sarı kristal müthiş bir algı gücü, sonra bütün canlıların benliklerini hissedip onlarla yıldızların ötesinden bile konuşabilecek güce eriştirecektir. İşte bunlar gibi sekiz kristalin de tanrısal güçler içerdiği söylenir. Yani anlatılanlara göre kristallerin verdiği güçlerin bizim kullanabildiğimiz kısımları daha birinci aşamasında aslında."

Roxanne etkilenmediğini söyleyemezdi, ama gerçekten de merak ettiği bir şey vardı.

"Peki, sen buna inanıyor musun?"

Seetrin ona bakmadan "Ben Yuthar'a ve kristallerin muazzam güçler taşıdığına inanıyorum, ancak Yuthar'a inanmayan çoğu kişi bu kristallerin Serpentoir diye bir ırk tarafından getirildiğini anlatır. Galaksi tarihinde Serpentoirlerin kristalleri kullandığı hakkında bilgiler var, ama ne kadar doğru bilmiyorum. Ben yine de Yuthar'a olan inancımı yitirmedim," diye cevap verdi.

(Devamı gelecek sayıda)

Serhan Vural



©Paul Gill/Arty to I.T.

ÇÖPLÜK - 3

Nurettin Tan

Elini gayri ihtiyarı gözlerine götürecek, ovuşturdu. Halen yarı uykuda gibiydi, durmadan öten alarına zorlukla bakarak sadece beş saat uyuyabildiğini fark etti. İçinde bulunduğu duruma öfleyerek kızdı ve elbisesinin bulunduğu dolaba yönelmek için istemeyerek yumuşak yatağından kalktı.

Uyurken bir hayli terlemişti. Elini göğsüne ve karnına götürdü. Ter damlacıkları vücudundan aşağıya doğru hızla akıyordu. Herhalde kabus görmüştü ama hatırlayamıyordu. Önce kaslarını gevşetecek bir duş almaya karar verdi. Her saniyenin tadını çıkartarak yıkandı, sonra dolaptan siyah tulumu alıp, yola çıkmak için istemeyerek de olsa giydi. Birşeyler atıştırdıktan sonra tırtılın bulunduğu kalkış bölümüne gitti. Üç yeni konteynır eklenmişti, yani hızları biraz daha kesilecekti.

Askeri, konteynırları kontrol ederken buldu.

“Artık gidebiliriz,” dedi Niversta.

“Oh çok şükür, sabaha kadar uyuyacağını sanmaya başlamıştım,” diye cevap verdi asker.

Sabah? diye düşündü Niversta. Cehenneme inerlerken bu sözcük çok komik gelmişti. Kahkahalarını kendine saklayarak sürücü odasına girdi. Asker yine yanına gelmeyip, yan odada kalmıştı. Kadın ise tırtılı çalıştırıp bir sonraki istasyona yol almaya başladı.

Bu şekilde günlerce yol aldır. Yaptıkları hep aynıydı, yeni istasyona gelince Niversta durmak için mola veriyor, tamamen dinlenmesine yetecek kadar olmasa da uyuyor, bir şeyler yiyiyor ve yola çıkıyordu. Fakat askeri hiç dinlenirken görmemişti. Yola çıkmak için döndüğünde onu hep, kendisini beklerken buluyordu. Herhalde aynı saatlerde dinlediklerine kanaat getirdi Niversta.

Bazı zamanlarda da konteynırların yüklenmesi gecikiyordu. İki defa yine çok yoğun güvenlik önlemleri altında tırtıla konteynır yüklendiğine şahit oldu Niversta. Kollarında ‘İnsan’ partisinin amblemi olan paralı askerler kimsenin güvenlik hattını geçmesine izin vermeden yüklemeyi tamamlamışlardı. Yerin kilometrelerce altındayken bu saçma gizlilik Niversta’nın canını sıkırmaya başladı. Sonuçta altı üstü çöp taşıyorlardı. Fakat korkutucu fikir tehlikeli bir sarsıntıdan kaçmak için makas değiştirdiğinde aklına geldi.

Ya yüklenenler çöp değilseydi?

Genelde her yıl bunun gibi bir olaya tanık olurlardı. Ama bu bir veya iki konteynırla sınırlı kalırdı, bu transferde olduğu gibi onlarca konteynırda ne olduğu hiç saklanmamıştı. Zaten çok önemli bir neden olmadıkça sürücüler taşıdıkları maddelerin ne olduğunu bilme hakkına sahiptiler. Eğer yaptıkları işten kışkırlarını kaldırıp, ne taşıdıklarını merak ederlerse yapmaları gerek tek şey kimlik kartlarını bilgisayara verip, bir iki tuşa basmaktı. Ve yük hakkındaki bilgiler; hangi maddeyi taşıdıklarından, ağırlıklarına kadar ekrana yansırı.

Niversta kafasını arkaya çevirip, askerle arasındaki kapının penceresi kapalı mı diye baktı. Evet kapalıydı, kadının dudaklarında kurnazca bir gülümseme belirdi. Ne olduğunu kontrol edebilirdi. Zaten boşaltmasına az yolu kalmıştı. Transferin çok sıkıcı geçmesinin etkisiyle, önceden ilgilenmediği hatta çok gereksiz bulunduğu gizlilik giderek ilgisini çekmeye başladı. İçini kaplayan merak hissi dayanılmaz bir boyuta geldi. Olduğu yerden hızla kalkarak bilgisayara ilerledi.

“Bunları görmedin ve duymadın Hippi, anlaştık mı?” dedi. Her zaman yaptığı gibi sıkıldığı için yine balığı ile konuşmuştu.

Tulumundaki düğmelerden birini hızla açtı. Bir kulağı yan odadan gelecek ufak bir tıkırtıya odaklanmıştı. Fakat tırtılın ilerlerken çıkardığı sallantı sesi bunu imkansız hale getiriyordu. Raylar, metallere, motor sesi...

Hepsi belli bir ritim içindeydi ve o an Niversta anladı ki kalbine aynı onlara uyum sağlayarak atıyordu. Tehlikeli bir iş yapıyordu. Yakalanırsa işinden atılabilirdi, bakımı çok masraf isteyen, şefkat göstermesi gereken oğlu Kiref vardı. Giriş izni olmayan dosyaları incelemek kovulmak için yeterli bir sebepti. Hele askerler tarafından yakalanması... Hem de paralı askerler...”İnsan Partisi, kahrolası faşistler!”... “Sonsuz...” O kadar heyecanlandı ki göğsünün içinden birşeylerin dışarı çıkmaya çalıştığı gibi bir hisse kapıldı. Kulakları zonkluyordu.

Kartı bilgisayara taktı. Hoş duyulacağından değil ama korkusundan dolayı klavyenin tuşlarına ses çıkarmamaları için yavaş yavaş bastı.

Suratına yeşil ışık yansıtan monitörde koskoca harflerle “GİRİŞ İZNİNİZ YOK” yazdı. Niversta sinirlenip sağ ayağını yere sertçe vurdu.

Hippi suyun üzerine sıçrayıp, yine suya geri daldı.

“Bravo oğlum, ama bir de şunu istediğim zamanlar yap-san..” diye kendi kendine söylenirken şifreyi çözmenin bir yolunu düşünüyordu. Çünkü içindeki merak hissi şekil değiştirerek yerini hırsa bırakmıştı. Niversta kartı makineden hızla çekti ve sürücü koltuğuna oturdu.

Artık dikkati yolda değildi, çünkü ‘Cehennem Kapısı’ diye tabir ettikleri çöp boşaltma merkezine az kalmıştı. Burada yapay olarak oyulmuş bir lav gölünün üzerinde duracaklar ve konteynırların içinde ne varsa boşaltacaklardı.

Cehennem Kapısı’na yaklaştıklarını belli eden uyarı lambaları tünel boyunca yanıp sönmeye başladı.

Çabuk düşünmeliydi...

Kendi şifresi işe yaramayacaktı. Bu besbelli ortaydı. İstasyon şefi’de giriş izninin olmadığını söylemişti. O ihtimali de bir kenara attı. Aklına en son çare olarak yan odada ki asker geldi. O mutlaka şifreyi biliyordu! Fakat ondan bunu alabilmesi veya öğrenebilmesi imkansızdı. Belki bu yüzden asker aralarındaki kapının penceresini kapatıyordu. Hiçbir kötü sürprizle karşılaşmamak için... Yani bu ne anlama geliyordu, bu tırtıl “Sonsuz” şirketi tarafından tutulmuş ve faşist parti tarafından eğitilmiş bir paralı asker tarafından kontrol altında tutuluyordu!

Gerçek Niversta’nın suratına yumruk gibi çarptı. Şimdi bu şifreyi çözmeyi herşeyden çok merak ediyordu.

“Düşün!” dedi kendi kendine mırıldanarak “Düşün!” Bir yandan da koltuğun kenarlarını sıkı sıkı tutarak.

Tırtıl Cehennem Kapısından içeri girdi. Haffif bir sarsıntıyla beraber araç alt raylardan, üst raylara geçti. Biraz bu şekilde gittikten sonra alt raylar yok oldu. Onun yerine fokurdayan lavların öfkesiyle dolmuş yapay bir gölün üzerinde hareket ediyorlardı. Araç bu lav gölünün ortasına kadar gelecek ve yükünü sırayla boşaltmaya başlayacaktı.

Niversta halen düşünüyordu. Henüz akıl kapısını herhangi bir parlak fikir ziyarete gelmemişti. Kadın yine sinirlenerek ayağını sertçe yere vurdu, ama bu Hippi sefer kava-

nozundan sıçramadı.

Askeri bilgisayarın şifresini girerken hatırlıyordu. Ama hangi tuşlara bastığını görememişti ki... Aniden Niversta'nın dudaklarında her zamanki kurnaz sırıtışı belirdi. Görmemişti ama duymuştu....

Neydi? Kadın ellerini siyah kıvrıkcık saçlarına atmış düşünüyordu. Tuş takımı sesinin ard arda gelen birbirinden farksız tonlar olduğunu duymuştu. Hatta buna bir hayli şaşırmasına rağmen o esnada yorgunluğundan dolayı hiç ilgisini çekmemişti. Yani ihtimaller bir hayli azalmıştı, ya "1111", yada "2222" veya "3333" olmalıydı. "Kahretsin!" diye söylen-di içinden, "Ama kaç haneli bu rakamlar?"

Sürücü bölümündeki hoparlörlerden, "Boşaltıma çok yaklaştık, lütfen birinci konteynırı işlem için hazırlayın," diyen askerin sesi duyuldu.

"Ahhhhh!" diye öfkeleni Niversta. "Eğer zamanım olsaydı her olasılığı dener, şifreyi bulabilirdim. Neden her şeyi son ana kadar bırakırım ki? Hadi kızım şimdi yapman gereken şey kaç kere o kahrolası tuşlara bastıklarını tahmin etmeye çalışmak.

"İşlem için hazırız," dedi asker. Zaten kaskının içinden gelen garip sesi birde hoparlörler vasıtası ile çıkınca daha bir korkutucu oluyordu. Bir o kadar da sinir bozucu. Niversta cebinin içinden kartını bir daha çıkardı, bilgisayara taktı. Kendi şifresini girerek ilk konteynırın boşaltım onayını verdi. Koca mağaranın içine hakim olan sessizliği, alt kapağı gürtültü ile açılan konteynırın sesi bozdu. Birbirine girmiş şişeler, bozuk ev eşyaları, artık yemekler, ambalajlar, prezer-vatifler, eski elbiseler... artık kullanılmayan ne varsa hepsi lav gölüne dökülerek yandılar. Sıvı alev onları tıslayarak kendi içine aldı ve yok etti.

Niversta bir küfür daha salladı. Çünkü normal zamanlar-da çöpler boşaltılırken işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek için, her konteynıra bağlı olan kameradan işlemin tamamlanmasını izleyebilirdi. Ama bugün izleyemiyordu. Asker onun yerine izliyor olmalıydı. Peki boşaltım işini de niye o yapmıyordu o zaman? Niversta bir küfür daha salladı.

Bilgisayarın şifre bölümüne girebilmek için parmakları hızla klavyenin tuşları üzerinde gezindi. Şifre bölümüne "1111" girdi, bilgisayar da karşılık olarak "YANLIŞ ŞİFRE" dedi.

"2222", "YANLIŞ ŞİFRE".

"22222", "YANLIŞ ŞİFRE".

"33333", "YANLIŞ ŞİFRE".

"33333333" "YANLIŞ ŞİFRE".

"5555", "YANLIŞ ŞİFRE".

"Bayan Niversta ikinci konteynır boşaltıma hazır. Lütfen işlemi onaylayın," dedi asker.

"Nedeni bu demek, yani konteynırın boşaltımı için benim onayına ihtiyacınız var," Şifresini girdi, ve boşaltımı onayladı. Kapaklar yine gıcırdayarak açıldı. Birşeyler birbirine çarparak dökülüyordu. Lav onları her zamanki gibi yutarcasına kucakladı. Nivertsa olduğu yerde kalkıp tırtılın sürücü camlarına yapıştı. Aşağısını görmeye çalışıyordu. Ama önüne geleni süpürüp ilerleyen lav gölünden başka bir şey göremiyordu. Gölde kırmızının ve sarının her tonlarının büyüleyici bir biçimde birbirine karıştığı yansıma kadının suratına vurmuştu. Az evvel bir ses duymuştu. Veya duyduğunu mu zannetmişti? Niversta'nın gözleri korkudan fincan gibi kocaman açılmış, ne olduğunu veya duyduğunu anlamaya

çalışıyordu. Bir kadın sesimiydi?

Çok sıcak olmaya başladığının farkına vararak, tırtılın kendi kendine soğutma sistemini devreye soktu. Yoksa boşaltımın sonuna kadar yumurta gibi kızarmaları içten değildi. Sonra tekrar bilgisayarın başına giderek şifreyi denemeye devam etti.

"8888", "YANLIŞ ŞİFRE"

"888888" "YANLIŞ ŞİFRE"

"9999" tekrar "YANLIŞ ŞİFRE" yazısı monitörde belince Niversta öfke çılgılığı atarak klavyeye sertçe yumruk attı.

"666" "ŞİFRE KABUL EDİLDİ" yazdı. Niversta gözlerine inanamıyordu, şifre çok komikti. Ani bir bakışla kapıyı kontrol etti. Hareket yoktu. Hızla tuşlara basmaya başladı.

Seçenekleri "Konteynır no", "Taşınan yük" ve "Ağırlık" idi.

Aklına hemen 46. İstasyonda ki üç numaralı konteynır geldi. "Konteynır no"suna "üç" yazdı. Ardından taşınan yüke baktığı zaman, öleceğini zannetti. Olduğu yerde kıçının üzerine oturdu. Gördüğüne inanamıyor daha doğrusu inanamak istemiyordu.

O anda tırtıl sarsılarak ilerlemeye başladı. Lav gölünün tam ortasına gelmeye çalışıyordu. Fakat Niversta böyle bir emir vermemişti. İçinde bulunduğu şoktan biraz sıyrılmıca bunun askerin işi olduğunu anladı. Herhalde sisteme giren kişi hemen belli oluyordu ve Niversta'da yakayı ele vermiş-ti.

Olduğu yerden hızla atılarak sürücü panelinin altında bulunan kapaklardan birini açtı. Çelik deliciyi aramaya başladı. Onca tamir aletin içinde nerelerdeydi?

"Tanrım!!!" diye söylenmeye başladı kendi kendi. Hıç-kırmaya başlamıştı, bir yandan da titreyen elleri ile panelin içini karıştırıyordu.

"Tanrım!!!" diye tekrarladı ağlamaklı sesi ile.

"Yükümüz insan!" derken gözlerinden yaşlar dökülü-yordu. Ve az evvel yüzlercesini lav gölüne boşaltmış olma-lydı. Bunu düşününce Niversta'nın dudaklarından acı bir inleme koparak, gözlerinden daha fazla yaş geldi.

"Kahrolası delici neredesin!!!" diye haykırdı. Elleri çeşitli tamir aletlerinin içine bir girip, bir çıkıyordu. Sonunda çelik deliçinin kablosunu yakaladı. Kapsülünü açıp içinde hiç çivi olup olmadığına baktı. Yeterince vardı hatta istediğinden daha fazla. Çiviler parlak gümüş renginde parlıyordu. Kapsülü tekrar yerine takmaya hazırlanıyordu ki, bütün konteynırların kapakları aynı anda açılmaya başladı. Niversta bu yüzden tırtılın emri dışında hareket ettirildiğini anladı. Lav gölünün tam ortasına gelip, bütün konteynırları aynı anda boşaltmak için.

İçindeki korku öfke ile karışıp, düşünmesini giderek zorlamaya başladı. Eğer kapakların açılmasına engel olmazsa daha fazla kişi ölebilirdi. Ama kapıyı açarsa kendi kendine intihar etmiş olurdu.

Kapakların açıldıktan sonra yerlerine oturduklarını belli eden tok ses sessiz mağarada çınladı.

Niversta gözlerini sıkıca yumdu.

Onlarca, hatta yüzlerce insan çılgılığı, kadın, erkek, çocuk bağırışları birbirine karışarak boşlukta yankılandı. Niversta kadının donduğunu hissetti. Yere çömelip haykırışları duymamak için kulaklarını tıkadı. Ama hepsini işitiyordu. Yalvarışlar, artık tanrı neredeyse onun merhameti için son bir

kez yardım çılgınlıkları... İnsanların lav gölüne düşerken çıkarıldıkları ses. Yanarlarken acı içindeki çılgınlıkları vahşi ölümü her saniye daha da yaklaştırırken böğürtülere dönüştürüyordu. Sıvı alev hiç birini kaçırmadan her birini büyük bir açlıkla tıslayarak yuttu. Etler, kaslardan parçalanarak, kaslarda kemiklerden sökülerek ayrıldı.

Çılgınlıklar giderek azaldı. Fakat Niversta'nın kulaklarında aynı canlılıkla yankılanmaya devam ettiler. Kadın kafasını iki elinin arasında almış, isteri krizine yakalanmış gibi sağa sola sallanıyordu.

Kapı kilitlerinden biri takırdayarak açıldı. Kadının göz bebekleri korkudan büyüdü, çömeldiği yerden yavaşça kalktı. Elindeki çelik deliciye sarılarak geriye kalan iki kilidinde açılmasını bekledi.

Asker içeriye girmeye çalışıyordu. Ve muhtemelen ardında iz bırakmak istemeyecekti. Bir şekilde ona karşı koyması gerektiğini düşündü. Elindeki deliciye daha sıkı sarıldı.

İkinci kilit de sürücü odasında yankı yaparak açıldı.

Niversta'nın elleri titriyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. İçinde bulunduğu umutsuz durumdan kaçmak için bir yol bulmaya çalışıyor, ama korkusu bunu engelliyordu. "Kurtulabilsem bile ne olacak?" dedi kendi kendine, "Nasıl olsa amirlerine çoktan haber vermiştir,"

Üçüncü kilit de serbest kaldı ve çelik kapı gıcırdayarak yavaş yavaş açılmaya başladı. Açıldığı her santimde askerin gölgesi aralıktan içeri düşüyordu. Niversta titreyen elleri ile deliciyi kapıya doğru yöneltti.

"Akıllı bir kadınsın Niversta. Ama ne yazık ki bu işe burnunu sokmamaya karar verecek kadar değilmiş," diye seslendi asker. Kadın, kapı aralığından kaskın, silahın ve yapıllı vücudun gölgesini neredeyse tamamen gördü. Asker sert bir hamleyle kapıyı sonuna kadar açtı.

"Şimdi ne olacağını biliyorsun, o yüzden zavallı çelik delicini yere indir. O şeyle beni öldürmeye çalışman, çay kaşığı ile kalbimi sökmeye yeltenmene benziyor. Hadi canım, indir onu. Sen on atış yapana kadar, ben güzel vücudunu paramparça ederim," dedi asker. Sesinde en ufak bir korku kırıntısı bile işitemedi Niversta. Aksine oyun oynuyor gibiydi.

"Bence hiç bulaşmaman gereken bu işi koca burnunla karıştırırken, yakalanınca ne olacağını tahmin edebiliyordun. Ve yakalandın canım, şimdi önceden kabullendiğin bir sonu güç duruma düşünme. Sevdiklerin varsa onları son kez düşün, ve bir tanıya inanıyorsan ya ona küfrederek içini boşalt veya son duanı et, Ben de bu gereksiz olayı üsse haber vereyim. Seninle daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum,"

Niversta'nın gözleri önünde aniden sıpastik oğlu Kiref belirdi. Yine boş ama seven gözlerle ona bakıyordu. Bu bakışlarla ne kadar muhtaç ve ilgiye ihtiyacı olduğunu haykırır gibiydi. Çünkü daha doğru dürüst konuşamıyordu bile. Niversta yüreğinin daraldığını hissetti. Kimse onu alıp bakmazdı, kendisinin oğluna verdiği sevgiyi başka kim ona bahşederdi?

Asker umursamaz bir tavırla silahını kadına doğru yöneltti. O an Kiref'in görüntüsü kayboldu. Askerin giydiği kaskın gözünü koruyan camlarında lazerli nişangah belirdi. Şimdi yapması gereken tek şey gözlerini ayırmadan hedefine ateş etmesiydi. Niversta deliciyi halen çaresizce askere doğru yöneltiyordu.

Kadının hayatı, askerin işaret parmağının ufak bir hareketine bağlıydı. Ve o parmak tetik üzerinde yavaşça kıpırdamaya başladı.

"Oğlum," diye inledi Niversta. "Özür dilerim, eğer başaramazsam... Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kadın ayağını sertçe yere vururken, eğer Hippi zıplarsa ona bir dişi balık alacağına dair sessice tanrıya yemin etti. Botu çelik taban üzerinde çınlarken, askerin bakışı kadının bacağına yöneldi ve bir el ateş etti. Mermi Niversta'nın adalesini deldi, kemiği parçalayarak kendine bir yol açtı ve bacağın arkasını deşerek panele çarptı. Kadın bir an gözünün karardığını zannetti ama son anda Hippi'nin kavanozundan dışarı zıpladığını fark edince, bayılmamak için kendini zorladı.

Askerin dikkati bu sefer balığa yöneldi ve paniğe kapılarak kurşunlarını balığa boşalttı. Kavanoz çıkardığı kırımla sesi ile beraber paramparça olarak yere düştü. Aynı anda askerde bacağında bir acı hissetti. Nedenini biliyordu, zaman kaybetmemek için bakışlarını tekrar kadına yöneltti ama gördüğü tek şey üzerine doğru uçan portatif sandalyeydi. Sandalye, askeri birkaç adım geri sendeletecek kadar sertçe göğsüne çarptı. Ağır sandalye nefes almakta zorluk çekmesine neden oldu ama bu adamı daha da kızgın hale getirdi.

"Seninle işim bittiğinde parçanı bile bulamayacaklar!" diye haykırdı.

Sandalyeyi bir kenara fırlattığı anda göğsünde ani bir acı hissetti. Sonra bir tane daha ve bir tane daha... Gözleri kararıyordu. Kafasını zorlukla kadına doğru kaldırdı, ama onu vurmak için silah tutan kolunu oynatamıyordu. Kararan gözleri Niversta'nın elinde çelik delici ile üzerine koşan görüntüsünü zorlukla seçebildi.

Asker başının döndüğünü hissederken "Orospu," diye küfür etti.

Bir çivi gözünden içeri girerek bu son görüntüyü de elinden aldı.

Asker anlaşılabilir bir guruldama ile sesi ile beraber olduğu yerde sallandı. İki çivi sağ bacağına, üç çivi göğsünün tam ortasına ve sonuncusu ise yüz korumasını delerek gözüne saplanmıştı. Vücudunda açılan deliklerden yavaş yavaş kan sızmaya başladı. Askerin kaskında sesin çıktığı yerden kan boşaldı. Önce dizlerinin sonrada göğsünün üzerine düşüp, yerde yığılı kaldı.

Niversta başardığına inanamıyordu. Bir sevinç çılgılığı kopardı ama bacağında ki yara varlığını başına saplanan acı dalgasıyla hatırlatınca, sevinç kahkahası inlemeye dönüştü. Kulaklarına garip bir şapırtı sesi geldi. Dikkatini sesin geldiği yere yöneltince yerde çaresizce çırpınan Hippi'yi gördü. Niversta acısını hissetmemeye çalışarak topalladı ve balığını yerden aldı.

"Merak etme sert erkek, seni kurtaracağım. Ve inan bana, seni bu cehennemden çıkarınca öyle bir akvaryum satın alacağım ki, içini harem gibi yapacağım," Bir yandan zorlukla gülümserken paneldeki dolaplardan birini açtı, çıkardığı su şişesinin içine Hippi'yi attı.

Hiç vakit kaybetmeden ilk yardım çantasını, çelik deliciyi çıkardığı aynı panelden aldı. Bacağına acısı giderek artmasına rağmen, çantayı panelin üzerine koydu. Titreyen elleri ile kapağı açtı. Niversta ağrı kesici iğneyi görünce altın bulmuş gibi sevindi. Hızla tulumunun fermuarı açtı, üstünü sıyrarak kalçasına kadar soyundu. Yarasından akan kan bütün bacağına kaplamış olmalıydı. Bunu görmesi için tama-

men soyunması lazımdı, fakat bunu becerecek kuvveti ken-
dinde bulamadı. Onun yerine ağı kesici iğneyi yarasının en
yakın olduğu yerden bacağına sapladı. Bütün sıvıyı yavaş
yavaş enjekte etti. İğneyi bacağından çıkarttı, biraz daha
rahatlayarak kendini sürücü koltuğunun üzerine bıraktı.

Tırtıl halen lav gölünün üzerinde duruyordu. Niversta
geri dönüş yoluna çıkmak için aracı hareket ettirdi. Hızı nor-
malden yavaş bir konuma getirdi. Elini çenesine dayayarak
düşünmeye başladı, bir çıkış yolu bulmak için çabalıyordu.

“Bir,” diye düşündü, “Asker olanları daha üsse ilemedi-
ğini kendi ağzıyla söyledi. Yani bu işi gizleyebilme ihtima-
lim var,” Derin bir nefes aldı. “İki, şimdi yola çıkıyorum
ama nereye gideceğim?” O an aklına en parlak fikir olarak
46. İstasyon geldi. Bunun mantıklı olduğuna karar verdi.
Hem İstasyon şefine olan biteni haber verip, bu çılgınlığı
nasıl dünyaya duyuracaklarını konuşabilirdi. “Evet,” diyerek
diş bile di Niversta, “Bu çılgınlık! Hayır, bu cinayet!”

Hemen 46. İstasyona gitmeliydi. Aracında çıkan teknik
bir arızayı bahane ederek hiç durmadan ilerleyebilirdi. Şimdi
şüpheleri üzerine çekmemek için son bir saat içinde oluşan
sismik hareketlerini arkasından gelen Tırtıla, boşaltım işle-
minin başarı ile tamamlandığını ise merkeze bildirmeliydi.
Ondan sonra yapması gereken tek şey yola çıkmaktı... “Bir
de dua etmek,” diyerek kendi kendine gülümsedi Niversta.

Raporları yollayabilmek için bilgisayarın yanına zorlukla
ilerledi. Askerin cesedinden sızan kan ayaklarının dibine ka-
dar gelmişti. Kadın hiç aldırmadan kartını bilgisayara taktı.
Önce boşaltımın başarıyla tamamlandığını merkeze bildirdi.
Ardından aracının boşaltım sırasında çok fazla ısındığını bu
nedenle olabildiğince az mola vererek yol alması gerektiğini
bildirdi... Şaşırdı ama kabul edildi. Sismik hareketleri de
geriden gelen Tırtıllara bildirince geriye kalan tek şey, çok
az uyuyarak yol devam etmesiydi. Niversta yanında daha
beş tane ağı kesicinin olmasına şükür etti.

Askerden canını zorlukla kurtarmasının sevinci yerini
yavaş yavaş hüznü bırakmaya başladı. “Binlerce insan,” diye
fısıldadı Niversta. Parmakları bilgisayar tuşlarının üzerinde
hızla gezindi. Konteynırların içinde neler yüklü olduğuna
tekrar bakacaktı.

6. Konteynır bir çok erkeği ve kadını içeriyordu. Özel
açıklama bölümünde, ağır suç işlemiş mahkumlar yazıyordu.

Vicdanı yüreğinde cellat gibi olmuş, yaptıklarının hesa-
bını soruyordu. “Benim suçum değil,” diye kendi kendine
karşılık verdi Niversta.

7. Konteynır dünyanın bir çok yerinden toplanmış siyah
derili insanları içeriyordu. Yine kadın veya çocuk ayrımı ya-
pılmamıştı. Hatta onlar için dört konteynır ayrılmıştı. Öldü-
rülenlerin resimleri hızla ekranda geçti. . ‘İnsan’ partisinin
eğer yeterli oy çoğunluğu sağlarsa yapacağını vaat ettiği
düşüncelerinden biri, zencilerin dünya dışı yolculuklara çık-
masını engellemekti. Niversta öfkesinden çılgına döndü, bu
gidile çıkış izni veremeyecek siyah derili insan bırakmaya-
caktı. Bu bölümün açıklama bölümünde ise; “İnsan ırkını
bozan etmenler,” yazıyordu.

Daha bitmemişti...

8, 9, 10, 24, 52 numaralı konteynırlar sakat insanları içe-
riyordu. Her zamanki gibi çocuk, kadın, erkek hatta yaşlı
ayrımı bile yapılmamıştı. Çöpe atılanların resimleri bir bir
ekrandan geçmeye başladı. Niversta bir an tanıdık bir yüz
gördüğünü zannetti. Parmağını geri tuşuna basarak fotoğraf-
ları yavaşça kontrol etmeye başladı. Vücudu doğuştan sakat

olanlar hatta sonradan sakat olanlar, körler, özürlüler, klon-
lar bile öldürülüyordu. Geçen resimler arasında birini tanıdı.
Niversta o an karnının ortasına koca bir yumruk yese daha
iyi hissederdi. Görüşü yaşanan gözleri yüzünden bulandı.
Monitörde oğlunun kimlik bilgileri yazıyordu. Kadın zor-
lukla yutkundu ama hıçkırmasına engel olamadı.

İsim: Kiref, Yaş: 6, Konteynır: 10, Özür: Zeka yetersizliği,
Muhtemel Sebep; Klonlama...

Niversta gözlerinden damlayan yaşlara aldırmadan ken-
dini sürücü koltuğunun üzerine bıraktı. Oğlu ölmüştü! Kendi
oğlunu ona öldürtmüşlerdi. Bu düşünce kadına öyle bir öfke
hissettirdi ki yumruğunu kuvvetlice panele savurdu. Kendi
farkında olmasa bile panelin üzerinde açtığı ufak çukur elin-
de bir kırığa mal olmuştu. Niversta hiçbir şey hissetmiyordu
artık elindeki acının farkına varması imkansızdı.

Bir insanın hissetmesi için sevdiği birşeyler olmalıydı.
Ama raylar üzerinde yavaşça ilerleyen tırtılın sürücü koltu-
ğunda oturan bu kadının sevdiği hiçbir şey kalmamıştı. Ken-
di kendini öldürmüştü farkına varmadan. Ama o ölmeden
yanında birilerini almalıydı. Niversta tırtılın hız koluna aba-
nırken gözlerinde intikamın verdiği delice bakışlar vardı...

Yol boyunca çok az uyumuştı. Sadece dört istasyonda
mola vermek için durdu. Tulumunu değiştirmiş, yarasını ise
iyice sarmıştı. Geriye sadece üç ağı kesici aşısı kalmıştı,
ama kalanı 46. İstasyon’dan temin etmeyi düşünüyordu.

İğne her ne kadar ağrısını hiç hissedilmeyecek kadar
azaltsa da, yürürken acı çekiyordu. Fakat herhangi bir açık
vermemek için ağrılarına büyük gayretle göğüs geriordu.
Aslında ağı kesiciden çok yüreğinde her dakika kavru lan
intikam acısını dindiriyor gibiydi. Bir de elinde ki kırık
vardı. Niversta bunun da ağrısını iğneler yüzünden hiç his-
setmese de elinin bir bölümü şişmiş ve morarmıştı. Buna da
basit bir çözüm buldu ve elini tulumunun ceplerine sokarak
dolaşmaya başladı.

İkinci İstasyonun şefi yemek yediği esnada aracının
tamire ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Bunu duyduğunda
Niversta büyükçe bir tavuk lokması çiğniyordu, sorunun ani-
liğinden az kalsın lokma boğazına kaçacaktı. Zorlukla
“Gerek yok, bu beni geciktirir,” diyebilmişti.

Şimdi 46. İstasyona gelmesine dakikalar kala oğlu ile
olan anıları hafızasında canlanıyordu. “Çoğu zaman haklı
çıkardım, anılar hep acı çektirir,” dedi kendi kendine dudak-
larında sahte gülümsemeyle.

“Ama çöpe atılan, katledilen insanlar, cellatları olacak.
Bunu medyanın duyması yeter! Hatta bağımsızlığını kazan-
maya çalışan gezegenler bunu duyunca kopacak yaygara
yeni bir savaşa bile neden olabilir,”

“46. İSTASYONA HOŞGELDİNİZ” diyen robotik ses
karşıladı Niversta’yı Araç durana kadar boş gözlerle yolu
izledi. Tırtıl sarsılarak durunca kadın çıkış kapısına kadar
yöneldi. Askerin yolda giderken kurtulduğu cesedinden
kalan izleri görünce, bir kenara saklanmış sinsi bir soru
Niversta’yı rahatsız etti.

Kadın elini çıkış kapısının açılış paneline yöneltti.

Sinsi soru Niversta’nın kulaklarına sessizce fısıldadı;
“Askerin kullandığı şifreyi sen başka bir yerde daha duyma-
mış mıydın?”

“Hayır duymadım,” diye suçlu çocuklar gibi cevap verdi kadın.

“O zaman hafızanı canlandırayım canım,” dedi ses. “46. İstasyon şefi yükün ne olduğunu bilmediğini söylemişti değil mi?” Kadın delirmeye başladığını sandı. Kapının açılması için gereken şifrenin iki hanesine bastı.

Ama ses devam etmek de ısrarlıydı. “Ama sen ne kadar kabul etmek istemesen de, ben senin içindeki gerçeğim,” kahkaha attı, “tanrıyım, yalan söyleyemem ama senin görmezden gelmeye çalıştığın şeyleri kafanı zorla tutar sana hatırlatırım. Beni her zaman doğruyu gösteren ablan olarak gör! Askerin şifresinin, koridorda İstasyon şefinin kullandığı şifre ile aynı olduğu biliyorsun. Bundan kaçamazsın kızım!” dedi. Sesi şefkatli bir anne gibiydi ama bir yandan alay eder gibiydi.

Niversta “Göreceğiz bakalım,” diyerek sese meydan okudu.

“Sen istediğin kadar kendine yalan söyle. Evet, göreceksin ama o zaman ben orada olmayacağım canım. Ben gidiyorum, sana iyi şanslar...”

Niversta son kalan iki haneyi de klavyeye girerek kilidi açtı. Kapı sonuna kadar açıldı.

Karşısında silahlarını ona doğrultmuş altı asker duruyordu. Arkalarında ise tanıdık bir yüz gördü. İstasyon şefiydi bu.

Kadın yüzünü buruşturarak elini alnına koydu. Ağlamak istiyordu ama artık dökülecek göz yaşı kalmamıştı.

“Üzgünüm Niversta, fakat çok ileri gittin,” dedi İstasyon şefi.

Kadın yavaşça kafasını kaldırdı ve küçümseyen gözlerle adama baktı. Altı asker önünde duruyordu, kasklarındaki lazerli nişangahlardan hepsinin onu hedeflediği belliydi.

“Yapacağın emeklilik evinin temelini on binlerce insanın mezarı üzerine kuracaksın ha?” diye tükürürcesine sordu Niversta.

“Herkesin bir fiyatı vardır canım, ben yaşadıktan sonra annemin mezarı veya binlerce kişinin mezarı hiç fark etmez!” diye karşılık verdi adam.

“Emir?” diye sordu askerlerden biri.

“Tanık yok,” dedi İstasyon şefi.

Niversta en son, üzerine doğru ateş açan askerleri gördü. Yüzüne korku yerine huzurlu bir ifade hakim olmuştu, çünkü oğluna kavuşacaktı. Hem bu sefer belki tam bir insan olarak...

(www.fantasturk.com sitesinden alınmıştır.)

Nurettin TAN



OSAGAI SÖZLÜĞÜ - 3

Arzu Çur

Osagai Sözlüğü – I I I

Şimdi dur da bir düşün bakalım sevgili okur: Tehirreya'nın umudu gerçek olmuş. Binlerce yıldız gözcüsünden biri, trilyonda bir denilebilecek bir olasılıkla- belki daha da yüksek bir zorluk oranıdır bu, dudağını fazla uçuklatmamak için trilyonda bir demekle yetindim- gittiği ilk gezegende hedefe ulaşıyor. Pikke BanNa'nın aradığı yurdu buluyor. Bundan sonra yapılması gereken tek şey nerede olduğunu Tehirreya'ya söyleyebilmek. Oysa olacak iş değil, zor olan şey başarılmış fakat kolay olan başarılamıyor, nerede olduğunu söyleyemiyor Osagai. Çünkü hadigidelim bozuluyor. Sen Yıldız Gözcüsü Müjdecisi Osagai Nagoteri Samsa'yı tanıdın raporlarından. Görevine sonuna kadar bağlı bir kadın. Özverili, disiplinli, çalışkan. Böyle bir durumla karşılaşınca ne yapar sence? Mesela tam şu anda ne yapıyordur? Arızalı bir hadigidelimle adını hala bilmediği gezegende kaderine lanet okuyup, bulabildiği bütün tlimp-trenna ağaçlarını mı tekmeliyor? Ya da görevine bağlı bir insanın yapacağı gibi yorulmadan hadigidelimi tamir etmeye mi çalışıyor? Böyle mi gerçekten?

Ah sevgili okur, ne kadar da kolay inanıyorsun bir öyküye. Öykü öyküdür sadece. Gerçek değildir, peşin peşin bunu söyleyeyim önce. Sonra da Osagai'nin şu anda ne yaptığını: Osagai hayatından çok memnun hadigideliminin içinde muzunu yemekle meşgul. Muz seviyor, bir de polisiye romanları. Ayrıca rock dinlemeyi de seviyor. Osagai'nin tam olarak ne yaptığını ille de öğrenmek istiyorsan şöyle söyleyeyim: Yıldızlar Gözcüsü Müjdecisi Osagai Nagoteri Samsa, "değerli efendim" diye hitap ettiği meclis üyesi Nayna Devvatte Rimorye'ye koordinatları bulamadığını bildirdikten sonra hadigidelimin son sistem müzik setini çalıştırdı. Mutfaktan bir koca tabak muz, kütüphaneden de bir polisiye kitap aldı. Şu anda en sevdiği yazar olan Petequ Klankasarra'nın "Sonsuzluğun Bekçileri" romanını okuyup muz yiyerek Paywe Handda'nın olağanüstü yorumuyla söylediği "Kaçır Beni Sevgilim"ini dinliyor. Birazdan bu keyfe ara verip Nayna Dewatte Rimorye'ye yazacağı raporu hazırlayacak. İşin daha da ilginç yanı şu ki, şu anda rapora ne yazacağını o bile bilmiyor.

Ve sen değerli okuyucu, en azından bu öyküde öykü kahramanından daha şanslısın. Bu öykünün yazarı Osagai'den bile önce sana söyleyecek Osagai'nin raporda neler yazacağını. Şöyle diyecek Müjdecisi:

Azhoçwk: Upia'nın baş kenti. Dibinde beş yeraltı nehrinin bulunduğu Mawdimma deniziyle ünlüdür. Bu nehirlerden Samsiççe yeşil, Sozannik kırmızı, Feldim sarı, Toyfen mavidir. En sevimlileri olan Fweyddim ise yedi rengi içeren ince şeritler halinde akar. Azhoçwk'un görülesi yerleri bu kadarla sınırlı değildir, ancak yabancıların girmesi kesinlikle yasak olan bu kentin "Sakin Ha Gelmeyin" başlıklı broşüründe bu görülesi yerler hakkında bilgi verilmemekte "nasıl olsa göremeyeceksiniz, ağzınızın suyu akmasın bari" denilmektedir.

Buria Çöplüğü: Mars'ın eski çağlardaki adı. Gezegene çöplük denmesinin sebebi dünyada yaşayan dinazorların dışkıları tarafından oluşturulmuş olmasıdır. Dünyada dinazorların

yaşadığı yıllarda, onlarla aynı çağlarda yaşayan Hemsta'lar kendilerine yaşayacak alan açabilmek için dinazor atıklarını uzaya bırakma yolunu seçmişlerdir. Oldukça istifçi bir karaktere sahip olduğu düşünülen bu halkın atıkları sürekli aynı yere bırakmalarıyla Mars oluşmuştur. Ne yazık ki hala bilinmeyen bir nedenle iki tür de yok olmuş ve ancak dinozorlardan bir anı olarak Mars kalmıştır. Hemsta'lardan ise hiçbir şey. Mars'ta bulunan katılmış atıklar (tantax) Seppa'lılarda yaygın olarak görülen Helloşima hastalığının panzehiridir. (Bkz. Helloşima hastalığı) Bu ilacın yoğun olarak tüketilmesi her geçen gün Mars'ın doğal dengesini daha çok tehdit etmektedir.

Helloşima hastalığı: Başlıca belirtileri: Yoğun mide kramp-ları, aniden gelen konuşma nöbetleri, ciltte özellikle yüz ve ellerde portakal rengi noktalar. Ancak bu noktalar zaten portakal renginde olan Seppa'lılarda fark edilmez.

Bulaşma yolları: Telepatik iletişim.

Hastalığın seyri: Kuluçka döneminde helloşima mikrobu uyusuk bir dönem geçirir. Isı değişikliği bu uyusukluktan sıyrılarak hızla çoğalmasına neden olur. Bu dönemde hastalık bir hafta içinde yukarıdaki belirtilerle kendisini gösterir. İlerlemiş safhalarda kafada yuvarlak tohumlar ortaya çıkar. Bu aşamada tantax tedavisi uygulanmazsa hastalık ilerler ve tohumlar gelişkin dillere dönüşür. Sürekli konuşan dillerin birbirine dolaşması kişide baş ağrısı ve hayal kırıklığına neden olur.

İşte Osagai bunları yazarken, sen sevgili okuyucu "Bu kadın neler saçmıyor böyle, bu kadarı da olmaz artık. Basacak bir yer bulsun bu öykünün ayakları" diye söylenmeye başlayacaksın. Ben "bu kadın"dan kastının Osagai olmadığını bilerek gülümseyeceğim. Seni de öyküme kattığımı, bu nedenle bana "bu" da "şu" da desen, söylediğini varsaydığım şeylerin sadece benim varsayımlarım olduğunu, sana da tıpkı Osagai'ye ya da Nayna'ya yaptığım gibi istediğimi söyletebileceğimi bileceğim. Bu arada Nayna Devvatte Rimorye, kel kafasını kaşıyarak Pike BanNa'ya Osagai'nin nerede olduğunu bilmediğini nasıl söyleyeceğini düşünecek, Osagai ise raporuna yeni maddeler ekleyecek:

Kedi: Söylenceye göre dört ayağı, iki kulağı olan, efsanevi Dünya gezegeninde yaşayan hayvan. Evlerde kendisine bir tanrı gibi hizmet edilir, sokakta öldürülürdü.

Kirlbathe cadıları: Büyü araçları olan trew nar ağacı ve yappe keçileri ile birlikte, Lungen gölü kıyılarında yaşarlar. Varlık sayıları 404'tür. Sonsuza kadar yaşamının yolunu bulmuşlardır. Ancak her cadı ölüm gününü seçmeyi tercih eder. Bir cadının ölüm gününü seçmesi üzerine diğerleri ondan 5 yıl talep ederler. Daha sonra eş aradıkları ilan edilir. Cadı olmak için gelen adaylara üç yıl temel bilgileri öğretirler. Bu döneme "sır" adı verilir. Sır dönemini başarıyla bitiren adaylar bir yıl süren ava çıkarlar. Bu avdan geriye, o güne dek hiç söylenmemiş bir cümleyle dönmek şarttır. Dili boş dönenler dört yıl önceki yüzleri ve kazandıkları deneyim ile bilgi kendilerine hediye edilerek evlerine gönderilirler. Gerekli cümleyi avlamış olanlarsa cadıların yanına kabul edilir. Bu dönem çıraklığın son dönemi olan inzivadır.

Cümlesindeki bir kelimeyi kendisine isim olarak seçen çırac bu kelimeye uygun bir koza dokumak, bir yıl süreyle orada yaşamak ve kendine yetmek zorundadır. İnzivaya gireceği günü kendisine danışarak belirleyen çırac 404 kadının kendisine verdiği armağanlarla birlikte kozaya girer. Bu armağanları da seçme hakkına sahiptir. Çıracıktan o zamana dek her cadının en iyi niteliğini fark etmiş olması beklenir. İstenildiği takdirde her cadı da o yeteneği armağan olarak adaya sunacaktır. Aday bu nitelikler, cümlesi, ismi ve kendi yetenekleri ile kozaya girdiğinde ölümü seçen cadıya ölme izni verilir.

Osagai şu hala adını bilmediğimiz gezegendeki hadigideliminde keyifli keyifli sözlüğüne yeni maddeler eklerken, Tehirreya'da Nayna Devvatte Rimorye hadigidelim odasına gidip yapılabilecek bir şeyler aradı. Yoktu. Osagai Nagoteri Samsa'nın nereye gitmiş olabileceğini Tehirreya'dan bulmak imkansızdı. Durumu Pikke BanNa'ya hemen söylememeye karar verdi. Zaten Yüce BanNa düzenlediği tiyatro oyunlarına, havai fişek gösterilerine dalıp gitmiş, bu arada Meclis'in verdiği hediyeleri de çoktan kabul etmişti. Yani artık Tehirreya gerçek bir hükümdara sahipti. Meclis Üyesi Nayna Devvatte Rimorye sonsuz evrende nerede olduğunu bilmediği yıldız gözcüsüne şunları yazdı:

1545:47:64

Tehirreya

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa'ya;

Sevgili kızım, tam da yurdumuzu bulmuşken başımıza gelen bu talihsizlik için son derece üzgün olduğumu bilmeni isterim. Durumu enine boyuna düşündüm. Teknik anlamda yapılabilecekleri gözden geçirdim. Ne yazık ki bunlar bir sonuç vermedi. Sana buradan nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum.

Burada hadigidelimin nasıl çalıştığını benden daha iyi bilen, sana yardım edebilecek birileri olabilir. Ancak bunun için kaybolduğunu Pikke BanNa'ya söylemem gerekiyor. Oysa bunu yapmak benim için o kadar zor ki.

Değerli yıldız gözcüm, şimdi sana söyleyeceklerim bencillik gibi görünebilir. Kaybolduğunu haber vermeyeceğim Yüce BanNa'ya. Anlamaya çalış beni. Artık bir hükümdarımız var. Yüce BanNa Meclis'in hediyelerini kabul etti. Mutluluğu ülkemizi sevince boğuyor. Her yerde şenlikler devam ediyor, insanlarımız daha bir şevkle çalışıyor. Bütün bunları senin bize gönderdiğin haberlere, verdiğin umuda borçluyuz. Şimdi "Osagai yurdumuzun koordinatlarını bize bildiremiyor" diyemem. Bu umudu elinden alamam.

Diğer yandan bu haberi veremem senin buraya bir daha asla dönemeyeceğin anlamına da geliyor. Bu mesajı, kararı sana bırakmak için yazdım sevgili kızım. Hükümdarımıza ne söylememi istersin?

En derin saygılarımla,

Meclis Üyesi Nayna Devvatte Rimorye

Osagai Nagoteri Samsa, Rimorye'nin mesajını aldığı anda dördüncü muzunu yiyordu. Müziğin sesini biraz daha açtı. Sonra şunları yazdı:

1546:48:65

Burası

Değerli efendim Nayna Devvatte Rimorye'ye; Saygıdeğer efendim, ne yazık ki benim de size vereceğim iyi bir haber yok. Hadigidelimi tamir edemedim. Bu durumda önerdiğiniz gibi davranmaktan başka bir seçeneğimiz yok gibi geliyor bana da. Tehirreya'ya hiç dönemeyecek olmam onun benim sevgili ülkem olduğu gerçeğini değiştirmez. Ülkemin mutluluğu için yola çıkmıştım, size yüzünüzü kara çıkarmayacağıma dair söz vermiştim. Verdiğim sözü tutacağım. Kaybolduğuma dair kimseye haber vermemenizi rica ederim.

Ancak koordinatları bildiremeyeişime bir neden bulmanız gerekecek. Haddim olmayarak bir öneride bulunmak istiyorum size. Lütfen Yüce BanNa'mıza aşağıdaki bilgileri iletin. Sevincine sevinç katın. Daha sonra bu bilgileri başka bir gezegenden gönderdiğimi söylersiniz. Böylece Yüce BanNa'mız gerçek yurdumuzun neresi olduğunu kesinleştirmemiz için bize zaman tanyacaktır.

En derin saygılarımla;

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa

Samiria:

Yüzölçümü: 2 dekatar

Nüfus: 250000

Dil: Samirce

Samiria dört denizin çevrelediği bir ada ülkesidir. Alfabesi hiçbir ülkede görülemeyecek kadar karmaşıktır. Her sözcüğün karşılığı bir harftir. 150,050,000 kelimelik bir dildir Samirce. Bu nedenle ilkokul 20 yılda bitmekte, burada da yalnızca alfabeyi öğrenebilmek mümkün olmaktadır. Bu nedenle üniversitesi, şu satırların yazıldığı anlarda lisedeki tek öğrencinin mezuniyetini beklemektedir. Mjzewics adındaki öğrenci 60 yaşındadır. Lisedeki tek öğretmeni 150 yaşındadır ve bir solunum cihazına bağlı olarak derslerine devam edebilmektedir. Üniversitedeki hocası Mardina ise 20 yıldan bu yana dondurulmuş, Mjzewics'i beklemektedir. Yaklaşık beş yıl sonra öğrencinin lise eğitimini bitirmesi beklenmektedir. Şu aralar kimya eğitim görmek isteyen Mjzewics bunun için lise öğretmeninin yanından bir dakika bile ayrılmamaktadır. Aslında bir Fizikçi olan Mardina'nın uyandırıldığında bu duruma göstereceği tepki merakla beklenmektedir.

Seatima: Halhille halkının uzun soluğu. Bu halk yaşamalarını uzatmak için en kısıası 679 gün süren bir uykuya dalar. Bu uyku sırasında yetecek kadar havayı ciğerlerine toplayabilmek için aldıkları derin soluğa seatima denir. Zamanla ciğerleri evrim geçirmiş ve yalnızca büyük birer ciğer haline dönüşmüşlerdir. Bu nedenle Halhille'ye yapacağınız seyahat sırasında yanınıza yiyecek bir şey almamanızı ve sadece mangal ve ateş yakacak bir şeyler götürmenizi öneririz. Bu konuksever halk, fazla çocuklarını büyük bir zevkle size sunacaktır. Ama eğer karaciğeri tercih ederseniz, Yoltily'e gitmelisiniz.

Sommar: Sommargillerden bitki ve hareketli ve oynak figürler kullanılarak yapılan bir dans. Yerel Mehsay kültüründe bu dansın birkaç versiyonuna rastlamak mümkünse de en yaygın bilineni sommardır. Sommar türkülleri eşliğinde bir halka halinde dansa başlayan dansçılar, iki kola ayrılarak uzun bir geceye başlarlar. Dansın sonunda ayakta kalmayı başaran çift o yılın hasadından en fazla payı alır. Dansın

kökeni sommar hasadı sırasında paylaşım yüzünden çıkan bir kavgada iki kardeş arasında kan dökülmesini önlemek üzere yapılan bir öneriye bağlanmaktadır.

Uçankılık: Uçamayankılık'ın uçabileni. Işıkla doğan bu narin hayvan karanlıkla birlikte ölür. Ancak üzerine değen en ufak bir ışıpta yeniden canlanır. Ölümü sırasında havada kalmışsa onu bulan kul kuşuna da aynı yeteneği geçirir. Yavrulardaki kanatlar pek çok ülkede parşömen olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle bu hayvanların soyu tehlikededir. Arkemma'da yaygın olarak yaşarlarsa da her yerde uçankılıklara rastlamak olasıdır. Göçmendirler.

Kul kuşu: Aslında bir balık olarak değerlendirilmesi gereken bu hayvan suda yaşamakta ama yüzemediğinden suya da girememektedir. Yine de yaşamayı beceren bu hayvanı ille de bir balık olarak değerlendiren bu satırların yazarının kötü kalpli bir yaratıcı olduğuna kuşku yoktur.

Bunları yazdı Osagai mesajında ve bu öykü de böyle bitti. Osagai evrende dolaştı da dolaştı. Nayna Devvatte Rimorye, Yüce BanNa'ya yeni haberler getirdi. Yüce BanNa sözlüğün maddeleri çoğaldıkça daha bir coşkuyla haykırdı bunların içindeki yurtsamayı dindirdiğini. Tehirreya yıllar boyu Müj-deci Osagai'nin gönderdiği umutla beslendi. Bir gün

Osagai'nin sesi kesildiğinde kimse umutsuzluğa kapılmadı üstelik: Eski yurtlarına dair ciltler dolusu bilgi vardı ellerinde.

Gerçekten böyle mi bitti bu öykü? Ah, sevgili okuyucu, ne kadar kolay kaniyorsun öykülere. Evet, Osagai kul kuşunu yazmıştı az önce. Evet, Tehirreya'da olan biten her şey de yukarıda anlattığım gibiydi ama o gün, Osagai kul kuşunu yazdıktan sonra, hadigidelimi yeni gezegenlere falan yönel-tmedi. Doğruca Elken'e indi. "Tehirreya'ya gitmek için vakit henüz erken, belki beş on yıl sonra" dedi. "Tamam yalan söyledim onlara, ama gerçek ne kadar gerçek ki? Elbette haklıydı diğer yıldız gözcüleri, bu gezegenin dışındaki her yerde karanlık vardı. Ama karanlık yerine bir öykü verdim şimdi halkıma. Söylenilen de yaratılmış demektir çünkü" Sonra yeni bir madde ekledi sözlüğüne:

Arzu Çur: Güneş adlı bir güneşin çevresinde dönen Dünya gezegeninde yaşamaktadır. Başka evrenlere ilişkin hayallerini sözcüklerle giydirmekte ve sözün varolmanın ilk aşaması olduğuna inanmaktadır. Sözlüğe alış sebebim tamamen varoluşumla ilgilidir.

(www.kaypdunya.com sitesinden alınmıştır.)

Arzu Çur



STARCRAFT : Tehlikeli İttifak

Gökhan Sürmelioglu

STARCRAFT: Tehlikeli İttifak

“Komutan hala geliyorlar!” diye haykırdı marinelerden biri bir yandan cephanesini düşman üzerine boşaltırken.

Komutan Semeth bu yabancı gezegenin toprağımsı zeminine kurdukları çelik siperin ardından uydu telsiziyle Goliath birliklerine ulaşmaya çalışıyordu. Garip sürüngenimsi yaratıkların tükrük ve diş darbelerine karşı ordusunun saçtığı mermilerin gürültüsünü bastırabilmek için sesini mümkün olduğunca yüksek tutmaya çalıştı.

“Beta Goliath durum raporu verin!” diye haykırırken yabancı formların asit bazlı tükrüğünün birkaç damlası hemen yanından geçiyordu.

“Beta Goliath Lideri hatta efendim! Durumumuz iyi gözüküyor!” araya bazı gürültüler giriyor lezzetli yemeğinden çıkan sinek gibi sinirini bozuyordu.

“Dört Goliath birliğini kaybettik! Hayır beş oldu ve yabancı formlar biz saldırdıkça daha da çoğalıyor sanki! Efendim! Efendim diğerlerinden farklı birlikler geliyor! Birbirlerine ne kadar benziyorlarsa bir o kadar farklılar! Ah! Hayı...” telsizden önce geceyi yırtan baykuş sesi edasıyla bir cızırtı ardından ölümün sessizliği geldi.

Semeth sırtını dayamakta olduğu siperin ardından başının bir kısmını uzattı ve Goliath birliklerini gönderdiği yöne doğru birşeyler görmek umuduyla, daha doğrusu birliklerinin hala cenk halinde olduğunu görmek umuduyla baktı. Ama gördüğü umduğu en kötü halden bile farklı bir kabus gibi sis ve kan doluydu. Uzun kılıcımsı pençeleri olan dört bacaklı ki Semeth bunların bacak olduğundan bile şüpheliydi sürüngenimsi birliklere benzeyen fakat onların en az dört katı olan katil formlar Goliath'ları sanki kağıttan yapılmışlar gibi parçalayıp eziyordu.

“Kuşatma Tankları! Toparlanın! Marine'ler, doktorlar, gemilere! Geri çekiliyoruz!” Semeth bu kararı vermekte fazlasıyla gecikmişti Kuşatma Tankları adına. Çünkü sabitlendikleri zeminden destek ayaklarını toplayıp paletlerini saplayana kadar dev katil formlar birkaç tankı havaya fırlatmıştı bile. Wraith ve Battlecruiser filolarının enerjileri tükenmişti. Wraith filoları havada gizlice tutundukları yerde aşağıya, formların tükrük saldırılarından manevra yaparak kurtulup sanki nefes alıp veren ve sürüngen yaratıkların sanki bunlar binaymış gibi içeri girip çıktıkları sabit formlara ateş ederken birden görünür olup bina-formlar tarafından gaz topları saldırısına maruz kalmışlardı. Hızla geri çekiliyorlardı bir yandan da onlarla aynı kaderi paylaşan Battlecruiser'la çarpışmamak için ani manevralar uyguluyorlardı.

İki farklı uçan birlikleri Yıldızlimanları'nın başında toplanmışken Dropship'ler Marine'leri ve taşıyabildikleri çoğunlukta Kuşatma Tankları'nı iç hangarlarına ışınıyorlardı. Semeth sağ kalan birliklerinin tamamının Dropship'ler tarafından taşındığını görünce bir diğerinin altına geldi ve yukarı ışınlanmadan önce bu kızıl gezegendeki yaratıklara.

şimdilik son kez bakarken “Cehennemin tohumları!” demekten kendini alamadı

Savaş alanında kalan yüzlerce metal ve et kalıntısı bu yabancı formların hem kendilerinin hemde uğruna ölümü göze aldıkları kızıl topraklarının yaşam kaynağı idi. Sağ kalıp kaçınılmaz gözüken kaderleri ölümden kurtulan insan denen varlıkların gezegenlerine geri püskürttüklerini gören bir katil form tam kendinden beklenecek iğrençlikte böğürerek halkına; sürüngen halkına kanlı zaferlerini ilan etti.

DÜNYA'YA DÖNÜŞ:

Dünya'ya geri dönmekte olan Terran birlikleri uzayda yaşam belirtisi olduğunu ve bunun mağlubiyetle dönmekte oldukları gezegen olduklarını öğrenmişlerdi. Uzaya gönderilen süpersonik mesajlara birkaç hafta sonra karşılık alınmıştı. Dostluklarını ilan eden Terran'lara karşı aynı dostlukla karşılık veren ırkın şimdi onları ezip parçalayan bu vahşi ırk olması konusunda herkesin büyük bir şüphesi vardı. Önlerinde iki seçenek vardı bu ırk ya çok zeki idi yada mesajlarına cevap aldıkları ırk bu vahşi barbarlar değildi. O sürüngen savaş makinelerini görünce ikinci seçenek daha mantıklı geliyordu ama bu seferde akıllarda üçüncü bir soru meydana geliyordu: Uzayda bu ırktan başka yaşam formları da mı vardı?

Bütün yorgun ve mağlup Marine'ler elektronik zırhlarının parçalarını çıkarıp geminin herhangi bir köşesine fırlatmışlardı. Semeth V. Dünya Harbi'ndeki başarısından sonra uzay birliklerinin üst komutanı olması onuru sunulmuştu ona ve o uzaydaki ilk savaşında ilk mağlubiyetini alıyordu.

Bitkin bir şekilde zırhlı boynunu cama doğru çevirerek dışarıda onlarla birlikte uçan diğer birliklere göz gezdirdi. Terran Komuta Merkezi, Yıldızlimanı, fabrika... hepsi fiziksel darbe almamalarına rağmen mağlubiyetin ağırlığı ile daha ağır uçuyorlardı sanki. Hükümet bu vahşi uzay ırkıyla ilgili hiçbir araştırma yapmadan o gezegende bir koloni kurmayı istemekle büyük bir hata etmişti. Belkide komutan olarak Semeth'i seçmekle hata etmişlerdi. Komutan zihnini bu düşüncelerle çalışmaya sevk ederken bir Goliath pilotu ölümün gölgesi gibi Semeth'in yanında bitivermişti. Semeth başını bile çevirmeden sigarasından derin bir nefes çekti ve pilota hitaben “Evet asker?” diye sordu.

“Efendim! Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama siz elinizden geleni yaptınız. Gerçekt...”

Komutan daha fazla devam etmesini istemediği anlamında elini kaldırdı ve düşüncelerinin izin verdiği derinliğe inerek başının sigara dumanının arasında kaybolması gibi değişik fikirleri arasında kaybolup gitti.

Hükümet Dünya Savaşı'nda kullandığı birliklerin hemen hemen hepsini üzerlerinde uzaya uygunluk araştırması yapmadan koloni kurma göreviyle yüklemişti. Marine'ler için radyasyona ve bazı kurşunlara karşı yüksek savunma kapasitesine sahip elektronik zırhlar üretilmişti. Uzayda ise havasızlık sorununu çözmek için fanus başlığı kapatmak yeter-

liydi. Bu sayede birlikler havaya ihtiyaç duymadan zırhın kendi ürettiği havayı kullanarak yaşayabiliyorlardı.

Goliathlar içinde aynı şey geçerliydi. Dünya'daki savaşta harikalar yaratan bu özel birlik uzayda sanki kağıttan askerlerimiş gib parçalanıp kusursuz alaşımdan zırhları ile kızıl toprağa gömülmüşlerdi. Battlecruiserlar ve Wraithler zaten savaşa atmosfer dışından destek olmaları için tasarlanmışlardı ama vahşi uzay formlarının asit bazlı tükrükleri kalkanlarını rahatlıkla aşarak meteline ölümcül olabilecek zararlar vermişlerdi. Hükümet bunu düşünememiş miydi yoksa bu birlikleri.. Semeth duraksadı. Aklına gelen çılgın cevabın verdiği korkuyla sigarasını düşürdü ve minik bir robot gizli kovuğundan dışarı çıkarak izmariti yuvasına oyuncakmış gibi alarak götürdü. Hükümet fakirlik çeken ve gittikçe artan nüfusu azaltmak için birliklerini gözden çıkarmış olabilir miydi? Bu tahmin doğruysa daha kaç milyon askerini yada filosunu gözden çıkarabilirdi. Bu fikrin doğru olmadığına kendini bir çocuğun yarın elindeki çubuğun dondurmaya dönüşeceğini inandırmaya çalışması gibi inandırmaya çalışırken başını soğuk metal gemi duvarına yasladı ve mağlubiyet ile ölüm korkusunun verdiği ağırlık karşısında uykuya kolayca teslim oldu.

Kızıl topraklar etrafında alay edercesine dans ederken Komutan Semeth mağlup olduğu bu gezegende tek başına idi. Silahı elinde hazır beklerken etrafa avın avını beklediği gibi baktı. Etrafta metal ve et yığınları birbirine karışmış düşmanın asitli kanıyla birleşerek ölümcül bir seromoni yapıyordu. Bir adım atınca bu boşluğun sessizliğinde zırhının mekanik cızırtısı ilk defa bu kadar rahatsız edici gelmişti. Kızıl toprağın üstünde yatan ölü askerlerine baktıkça fanusun bile gizleyemediği birkaç damla yaş insanlığının son kalıntılarıymış gibi bedeninden ayrılarak süzülüler. Burnunun dikine ilerlediği birkaç metre boyunca artık ayakları kızıl toprağa değil civık sümükümsü bir zemine basıyordu. Aniden bu sümükümsü zeminin üzerinde bir yaratık belirdi. Semeth'e uçuyor gibi gelmişti. İleri doğru uzanan kısıkaçlarının gerisinde kafası utangaç çocuklar gibi saklanıyordu. Komutan silahını bu yaratığa doğrulttu ama formun onunla ilgisi yaramaz çocuğun ispanağa olan ilgisinden fazla değildi. Form uçmayı kesti ve bedenini çamur zemine yaptırdı ve bedeninin parçalayarak bağırsaklarını etrafa can damarları misali uzattı ve üstünü sümükümsü bir yapıyla kaplı zar tabakasıyla kapatarak nefes alıp verir gibi oynama-ya başladı.

Aşağı, yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, yukarı. Semeth bu bozulmayan ritmi dikkatle seyredip olacakları merakla beklerken yaratığın en az kendisi kadar iğrenç zarı parçalarını etrafa saçarak patladı ve bir kovan; organik dev bir kovan zemin-den yukarı doğru yükselmeye başladı. Bu organik dev kovanda tıpkı az önce zar halindeykenki gibi insan kabi misali ritmik bir şekilde atıyordu. Birden koyu sarının pas rengiyle karışmış bir tonunda insanlara ait olmayan bir mekik (ait olsa bile Komutan ilk defa görüyordu) bu dev kovana yaklaştı ve zemin ile görünmeyen bir bağlantı kurarak taşıdığı “şeyleri” aşağıya bıraktı. Bunlar ince uzun yapılı başka bir yabancı form idi. Gözleri ufak kömür tanecikleri gibi derileri mekikleriyle hemen hemen aynı tondaydı. Elllerinde mavi renkli ışınlar vardı. Bir anda bu ışınların içinden Semeth'in zırhlarından çıktığını tahmin ettiği kısa kılıcimsı silahlar fırladı ve yabancı formlar kovana sararak ışın ve çelikten oluşan ölümcül yumruklarını bu canlı deve acımasızca savuruyorlardı. Darbelerin keskinliği ile açılan yaralardan kan fışkırmaya başlamıştı. Komutan Semeth gözlerine inanamıyordu. Kısa süre içinde yaratıklar binayı o kadar yaralamışlardı ki kovan biriktirdiği isyanını ve kendini patlatarak yaratıkların koyu sarı tenlerini kan kırmızısıyla boyadı. Kovanın patlamasından sonra formlardan biri hızlı bir şekilde Semeth'in yanına doğru koşmaya başladı. O kadar hızlı koşuyordu ki Komutan yaratığın uçtuğunu düşünenecekti. Silahını doğrulttu ve tetiği ateşledi. Hiçbir şey olmadı. Semeth silaha bakınca bütün yaşam umutları söndü: Cephane tükendi! Yaratık tam Komutan'la çarpışacakken ani bir frenlemeyle durdu ve dört parmaklı uzun elini omzuna koyarak sarsmaya başladı. “Uyan komutan! Uyan! Uyanın efendim!” Semeth derin uykusundan aniden zıplayarak hemen sağındaki silahına davrandı ve omzunu tutan Goliath pilotunun alnına dayadı. Pilot, yarı korkmuş yarı şaşırmış bir şekilde duruk açıklama yapma gereği duydu. “İnişe geçtik efendim.”

Semeth'in bir anda zihninde şimşekler çaktı ve silahının tepesindeki göstergeye en az zihninde çakan şimşekler kadar hızlı bir bakış atı: Cephane dolu! Komutan'ın acı dolu çığlıklar atarak gördüğü şey sadece bir rüyaydı... Şimdilik!

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

Gökhan Sürmelioglu

